

De stora grå fåglarna, med de smårutigt vittecknade partierna på de svartaktiga vingarna och den spetsade näbben, iakttar oss uppmärksamt och en smula nyfiket där de glider fram. Ingen panik utan ett lugn, gränsande till värdighet.

Mot den mörka stranden på andra sedan lyser knipphanar som vita punkter. De mörka honorna flyter ihop med bakgrunden.

I den björksnåriga, försumpade skogen längs tjärnens utlopp ligger orrens träckhögar tätt. Fram under buskarna skymtar orangefärgade, algliknande överdrag.

Vi tar oss uppför en moränrygg. När värmen kommer, kommer kanske murklorna. För sin inre syn kan man se de veckliga, kanelbruna svamparna stå utefter stigen, medan den solvarma markens ångor och trädens barrdoft tränger in i en och gör rörelserna tunga.

Men kvällsbriserna kommer svepande, och vi är snart inne i granskogen, där rödhakens silvriga tonkaskader försvinner upp mot skyn, avtagande som de grantoppar den sitter i.

Ingvar Granqvist

88360

RNK/A 1974

FLODSÅNGAREN SJÖNG VID NORRSJÖN.

Det är afton den 28:e juni. Det blåser svagt och nattmolnen är ännu röda, medan jag färdas längs vägen mellan Nybron och Lisjö. Vid Trugsbo skymtar en pärluggla i bilyktornas sken och vid Djupebo skriker hornuggleungarna efter mat. Nära Långdalen hörs en nattskärras långsamma surrande, men så ur tomma intet lyser två strålkastare från en blå Renault, oss rakt i ögonen. Sören är ute i markerna.

Vi pratar om hornugglor och liknande företeelser i sommarnatten, när plötsligt en genomträngande skyttlande hörs från en dunge nära Prästtorpet. Det är den sydost ifrån kommande flodsångaren som förärar kommunen med ett besök. Den tystnade förresten efter någon minut, men i över en vecka kunde de fågelintresserade i trakten glädja sig åt denna märkliga fågel och dess ännu märkligare sång.

Thomas Skoglund